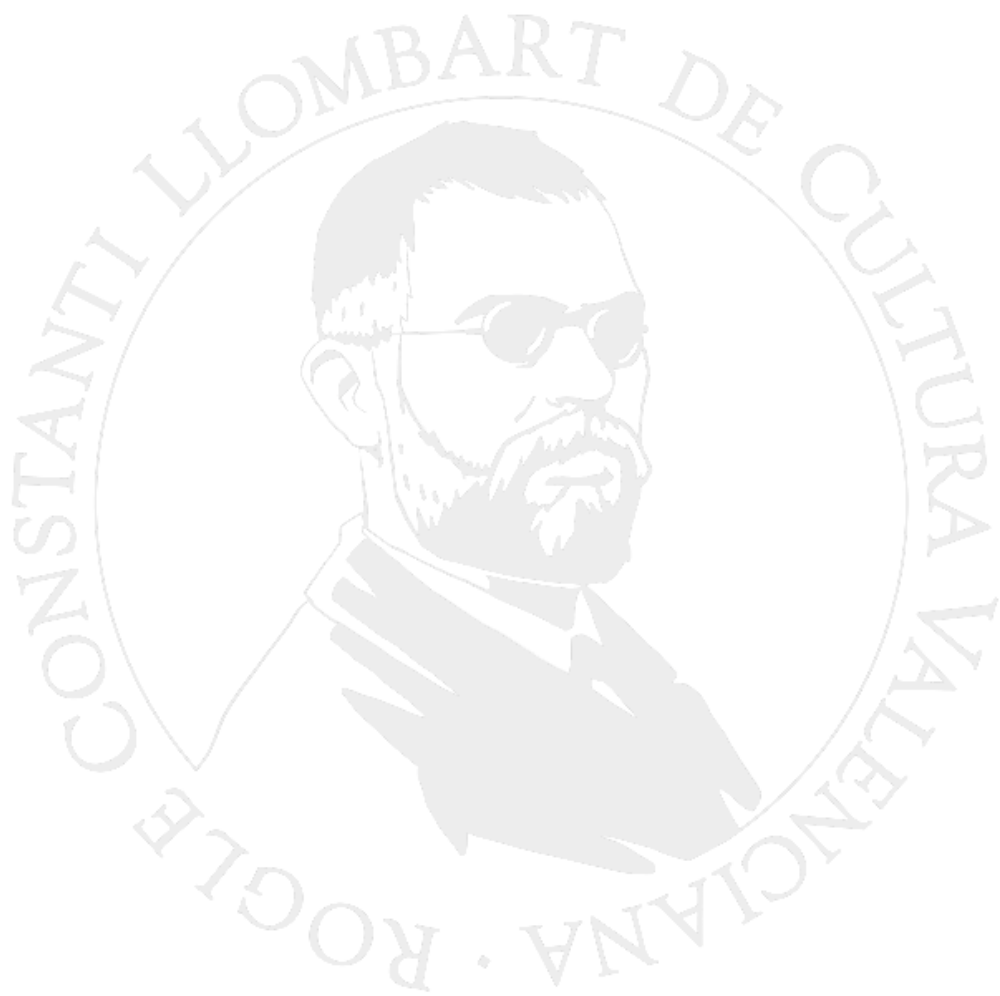

Homenage a
Anfós Ramon i García

Ampar Orellano i Alapont
Juliol de 2025

Portada: Disseny de 3PES. Image generada en ChatGPT a partir d'una fotografia d'Anfós Ramon.

Edita Rogle Constanti Llobart de Cultura Valenciana

Juliol de 2025

Homenage a Anfós Ramon i García

Ampar Orellano i Alapont

Qué emocionant és reunir-nos en el saló Constantí Llombart, u dels millors poetes d'espardenya de la Renaixença Valenciana, per a oferir-li just i mereixcut homenage a Anfós Ramon i García, el poeta més guardonat en llengua valenciana, en l'any del centenari del seu naiximent.

Parlar de la seua obra lliterària nos ocuparia molt més temps del que hui disponc, per lo que m'he decantat per parlar de la persona, puix com ya fa cent anys del seu naiximent potser no siga tan coneguda com ho és la seua obra.

A modo de biografia

En el número 5 del carrer de Tomasos, en el cor del popular barri de Russafa, el dia 28 de març de 1924 veu per primera volta la llum Anfós Ramon i García. Naix en el sí d'una família humil i és el segon de sis germans, Vicent, Anfós, Maria, Rosa, Fernando i Lola; els sis fills que tingueren el matrimoni format per Maria García Isidra i Vicent Ramon Verdeguer.

Maria, dedicada a la casa i als fills, i Vicent, empleat de l'Ajuntament de València, en el cos de bombers, en un sòu molt baixet (sèt pessetes al més), que els feren passar dificultats per a dur avant als fills.

Des de la distància dels anys, Anfós ho recorda en enyorança i molt de carinyo i se sent molt cómodo contant-me la seua infància. I és que la meua relació en ell escomença en l'any 1983, quan accedix a ser el nostre poeta, i des d'eixe moment la Falla L'Albufera escomençà a ser coneguda en el cap i casal gràcies a la seua ploma. En total fon 30 anys el nostre poeta i en l'any del 25 aniversari decidírem dedicar el nostre llibret a la seua vida i obra. Per eixe motiu me reuní en sa casa i, en el seu despachet, ell en la cadira davant de l'escrivania o *buró* i yo al seu costat en una gravadora, estiguérem raonant dos vesprades a on me contà tota la seua història de primera mà, la que hui els estic transmetent.

Els seus recorts se remonten a quan a penes tenia quatre anys i anava a les mongetes del colege D. Juan de Dios Montañés, que dirigia el capellà i en el qual les religioses s'encarregaven dels parvulets. Sor Juanita, que era castellana i Sor Rosario, una valencianota d'Alboraya, foren les encarregades de que els chiquets en una aula i les chiquetes en una atra, deprengheren a llegir i escriure.

Als set anys escomençà en la parròquia a preparar-se per a la primera comunió i fon el retor D. Antonio Femenia i Cabrera el responsable de l'ensenyança del catecisme. També s'apuntà a l'Escolania de Sant Valero, junt a tres escolanets més. Els quatre se distribuïen per setmanes, i al que li tocava havia d'acudir a la primera missa de les sis del matí. La curta edat d'Anfós fea que sa mare l'acompanyara a la parròquia ad eixes hores quan el cel encara estava fosc, perque a Maria li fea por deixar anar a soles al chiquet.

Als nou anys, ingressà en el colege dels Escolapis, en la placeta de les Escoles Pies, que eren d'ensenyança gratuïta. Allí se quedà fins als 11 anys. Tres cursos d'ensenyança escolàpia que li aprofitaren de molt més avant.

Corria l'any 36, la situació era molt crítica i l'economia molt més, per lo que li buscaren un treball en casa d'un companyó de son pare, chòfer del cos de bombers i que además tenia un establiment de màquines de cosir en el Tossal, a on també feen reparacions.

Paper d'esmeril en mà per a llevar el rovell a les màquines o sumergint en sosa càustica les peces per a netejar-les de greix, escomençà Anfós el seu primer treball, que pronte se voria truncat per l'escomençament de la Guerra Civil. Per lo que se quedà en casa sense eixir.

Sa mare, Maria, era molt catòlica, arrimada a l'iglésia i zeladora de l'image de la Miraculosa i li inculcà des de molt menut les seues creències religioses.

Criat en coleges religiosos, escolanet en la parròquia de Sant Valero i membre de la congregació dels Lluïsos de Sant Lluís Gonsaga i de la Mare de Deu, li creà en el barri, fama de "beat". S'havia d'anar en cautela puix

els temps no eren massa propicis. A pesar d'això, totes les vesprades acodia a casa del capellà D. Daniel per a practicar en la màquina d'escriure.

Contava en 14 anys d'edat, en plena Guerra Civil i, com la necessitat apretava, li conseguiren un carnet de la CNT i el col·locaren en un taller confederat que hi havia en el Camí Real de Madrid, enfront de Macosa, al mig de l'horta. Un taller que funcionava en totes les màquines que s'havien requisat, a on se feien caixes de fusta per als obusos i uns somiers de campanya per al Ministeri de la Guerra. Anfós estigué treballant en l'obradora fins al 28 de març de 1939 (el seu natalici), puix se posà fi a la guerra.

Era difícil trobar treball i son germà, que havia estat llogat en la nòria d'una fira i que en casar-se s'establí pel seu conte, li buscà un treball de feriant en Palma de Mallorca. Allí hi havia tota classe de menjars i trobà una fonda, "Can Blau", a on per cinc pessetes tenia pensió completa i pronte se posà al dia de les carències que havia patit en València.

El treball només durà un més, embarcant-se cap a València i de nou a buscar faena. Tingué sort de trobar-la en una empresa del camí del Grau dedicada a fer carrosseries per a camions. Li durà vora tres anys, fins que una bona amiga de casa li proposà anar de dependent, oferiment que acceptà de bona gana, i en 18 anys fins que se n'anà a la mili fon dependent de la torroneria "Casa Galiana".

En l'any 1945 s'incorporà al servei militar com a recluta en el CIR número 8, el Campament de Rabasa en Alacant, en la companyia mixta de camions antitanques i ametralladores antiaèrees (de les que només ne tenia una). Pronte el sargent de la companyia preguntà quí tenia estudis. Els estudis de contabilitat li serviren de molt i al dia següent els afortunats ja estaven en la Plana Major, uns en "observació" i uns altres (entre ells Anfós), en "transmissions". Morse en totes les seues rames: llums, persianes, banderes, etc. Era com si li hagueren donat un premi. Com la faena no apretava, per a entretenir s'escriu una cançoneta a modo de paròdia sobre la copla "Tatuaje" que pronte se feu popular. En l'any 47, després de dos anys i mig de mili, fon llicenciat.

De nou s'incorpora a la vida civil i tornà a la Torroneria Galiana com a dependent, pero ademés s'encarregava dels contes i dels temes burocràtics. Passat un temps, la situació era cada volta més insoporable, desavenències i amenaces laborals posaren fi a la relació laboral que durà 23 anys.

Pero quan una porta se tanca una finestra s'obri i el seu amic Enric li propon entrar de contable en la seua empresa. Els seus estudis de contabilitat en l'escola d'Artesans, més els d'una acadèmia privada del carrer del Pòpul en la plaça de la Mercé i l'ajuda incondicional de son tio Donís, que també era contable, feu possible que en acabar el més de prova se quedara com a contable de l'empresa Bur-Ben, en la que a lo llarg del temps passà a ser com de la família Castellano, propietària de la firma. Despuix de 25 anys de treball, el 28 de març de 1989 obtingué la mereixcuda jubilació.

Quan se parla d'Anfós, tota la gent coincidix en dos valors importants en la seua vida: la religió i la pàtria.

Pero yo crec que ad eixe binomi li falta un tercer valor per a que quede equilibrat, tant o més important que els dos primers i és: "El gran amor que sempre sentí per la seua dòna, Rosa".

Per a parlar de la seua faceta amorosa nos hem de retrotraure a la seua joventut. Com ya he comentat, Anfós s'educà en un colege religiós i sa ferma formació religiosa el dugué a formar part de l'Adoració Nocturna. Des de chicotet coneixia a Rosa, que vivia en el carrer de Carles Cervera, en l'encreuament del carrer de Tomaso, i per les galeries de les cases se veïen. Coincidí en moltes ocasions en les chiques que pertanyien a Acció Catòlica. En el centre parroquial se reunien chics i chiques i Anfós per necessitat havia d'anar a diari per a punchar-se calci i vitamines per una lesió pulmonar que patí, a Deu gràcies sense més conseqüències. Un grupet de tres amics solien acompanyar a les tres chiques que vivien en el barri, sempre darrere d'elles i guardant la distància. En pla d'amics, passejaven els jóvens des del carrer de les Barques, Sant Vicent, La Pau, fins al carrer de Comèdies, camí d'anar i de tornar, que era lo que en aquells temps s'estilava.

Pero el 27 de juny de 1948 eixiren junts d'una reunió i l'acompanyà fins a la porta de sa casa i allí li demanà relacions, que Rosa acceptà de bona gana. Des d'eixe moment formalisaren la relació, que durà quatre anys justets, puix el 27 de juny de 1952 i en l'Iglésia de Sant Agustí se donaren el "sí vullc" davant de Deu i a la vista de tots els convidats.

En l'espai dels quatre anys de relacions, com a nòvios, el dia 27 de cada més, li escrivia un poemeta recordant-li lo enamorat que estava d'ella i que Rosa guardava com a un tesor.

Rosa, que treballava en la Comandància Provincial del Moviment, en casar-se hagué de deixar la plaça, puix la Falange no permetia que les dones casades treballaren. Passats uns anys un nou decret feu possible el seu reingrés, per lo que estigué treballant en Govern Civil fins que se jubilà.

De l'unión d'Anfós i Rosa naixqueren tres fills: Anfós-Manuel, Gemma i Jordi-Vicent, els quals passats els anys aumentaren la família en nets.

Una família que ha omplit la seua vida. Una dòna que compartí en ell cada moment d'alegria, de pena, d'angoixa, de felicitat..., en un segon pla, pero sempre al seu costat, compartint i congratulant-se, com si foren propis, tots els guardons que son marit conseguí a lo llarc dels 53 anys de vida matrimonial, que aplegà a la fi en la mort de Rosa el dia 26 de decembre de 2005.

Encara que se n'anà la mitat de sa vida, en la serenitat que donen els anys, sentint-se acaronat i volgut pels fills i nets i en el recort venerat de sa volguda Rosa, Anfós seguix escrivint i arplegant premis, guardons i reconeiximents a la llabor poètica de l'home senzill del poble, màxim exponent i referent viu de la poesia valenciana.

Aproximació a la seua obra lliterària

I si be he dit que me centrava més en la persona, és necessari, encara que siga breument, recordar també al poeta.

¿És la seua obra sempre en llengua valenciana?

Algunes persones poden pensar que sí, pero si han estat atents a la primera part, Anfós ya se feu popular en les cançonetes-paròdies fent la mili. I recorden els poemes a la seua dòna cada 27 de juny durant quatre anys; además dels poemes que solia dedicar a events com casaments o naiximents de fills del grup d'amics que sempre eixien junts. Precisament fon el poema dedicat al naiximent dels bessons que tingué u dels matrimonis el responsable d'escomençar la seua trayectòria jocfloralesca ; tingué tant d'èxit que els mateixos amics l'animaren a concursar en els Jocs Florals de Lo Rat Penat. Tota esta producció fon escrita en llengua castellana.

¿I cóm és la seua conversió a la llengua valenciana?

L'esperit de valenciana i novament l'influència de son tio Donís, que mentres estigué en la mili li escrivia en valencià, feu que se plantejara sériament escomençar l'estudi de manera autodidacta de l'idioma, i des d'eixe moment abandonà l'idioma castellà, escomençant tota la seua trayectòria poètica i lliterària en llengua valenciana.

Entra a la lliteratura, com he dit, de forma autodidacta, tenint com a referent a Bayarri.

El sentiment de valenciana, i l'amor profund que sent per la seua pàtria, fon el motiu pel qual, en 1956 se fa soci numerari de Lo Rat Penat, entrant a formar part de la junta de govern en 1980, assumint en l'any 1983 la vicepresidència, i des de 1984 fon durant 11 anys consecutius, president dels Jocs Florals.

Dien les males llengües que el feren president per a que els demás poetes tingueren l'oportunitat de guanyar en esta justa poètica, puix era un baluart de la poesia valenciana i l'exponent més destacat dels premis a:

*La Flor natural dels Jocs Florals de València i de tot lo Regne en temàtica lliure

*Violes d'Or per la poesia religiosa

*Englantines d'Or per la poesia patriòtica

Motiu pel qual conseguí el títol de “Mestre en Gai Saber”.

I parlem del 3er Premi Nacional de Lliteratura en Llengua Valenciana.

En l'any 2002, un prestigiós jurat a iniciativa de la AELLVA, l'Associació d'Escriptors en Llengua Valenciana, el guardonà en el III Premi Nacional de Lliteratura en Llengua Valenciana.

Per este motiu, les Jornades dels Escriptors, que des de 1991 organisa esta entitat, els dies 9, 10 i 11 de decembre de 2003 se dedicaren a estudiar en profunditat la figura d'este insigne escriptor i de sa prolífera obra¹.

Contemplaren les diverses temàtiques de la seua poesia, com l'intimista, la patriòtica, la satírica i la religiosa, deixaren patent l'exitosa participació en els Jocs Florals, i per últim feren un anàlisi de la prosa (la gran desconeguda) dins de la seua obra. Sis ponents posaren de manifest en les seues intervencions el sentiment d'admiració pel ser humà que fon Anfós.

He cregut convenient fer un resum de cada intervenció, en les quals se fa un anàlisi de la seua obra:

Les veus íntimes d'Anfós Ramon

Este fon el títol de l'anàlisi de la poesia intimista a càrrec del que era en eixe moment director de *Lletraferit* i filòlec, Andreu Tintorer.

L'obra poètica en ambició lliterària d'Anfós que començà a vore la llum en 1963 en el poemari premiat per la Diputació de València *A tres carrers*, que s'estructura en tres seccions *El carrer de tots*, *El meu carrer* i *El carrer de Deu*.

---

¹ Les diferents intervencions en les XII Jornades de l'AELLVA (decembre de 2003), dedicades a Anfós Ramon, se recopilaren en la publicació *Anfós Ramon, III Premi Nacional de Lliteratura en Llengua Valenciana*, obra editada en 2004 en la col·lecció “Cresol lliterari”, de l'Associació d'Escriptors en Llengua Valenciana.

Pero, segurament sobretot, pel milacre de la seua expressió, pel seu brollador aparentment senzill de versos. Per la naturalitat del seu accent, el to discursiu i la riquesa d'una llengua genuïnament valenciana. Per la seguretat que dona vore que algú ha fet en ella, i sense moure's d'ella, maravelles, virgueries. Per açò a l'obra d'Anfós li espera una posteritat extensa i canònica entre els grans del crucial, difícil, pero a la fi esperançat, segle XX.

La poesia patriòtica

Per a tractar en profunditat la poesia patriòtica d'Anfós assumí la ponència la que era en eixe moment vicepresidenta de l'AELLVA, persona d'entrega i servici a la natural valencianitat, escritora i poetesa Maria Jesús Coves.

Escomença dient:

Pàtria, segons el diccionari, és la nació pròpia d'u, en la suma de les coses materials i immaterials, passades, presents i futures, i, patriòtic, la persona que ama la seua pàtria i procura el seu be.

Este conjunt de sentiments dominats sempre per l'amor, que brollen de l'ànima i informen els actes i la vida dels patriotes, tenen un lloc preeminent en la poesia d'Anfós Ramon...

Anfós no s'acull a miges tintes i denuncia en claritat als qui venen i se venen «...per un plat de lletilles», o ad aquells que «ens han traït [traïcionat] per un bocí de pa»...

Es fa preguntes, moltes voltes sense respostes concretes

[...]

Crida al poble a la rebelió contra les cadenes que van lligant-lo.

*...Estic fart de promeses i mentires
i de trobar al front l'immensa espala
d'uns hòmens abocats a la derrota
per no intentar el crit ni la batalla.
Tu, Sant Vicent, be saps que molts rebufen
la llengua de sa mare endins de casa;
i a l'hora de combat són fum de palla;
que no existix l'unió; que la consciència,
és com una gran séquia sense aigua...*

La poesia religiosa

El catedràtic d'Institut i doctor en Ciències Biològiques, Josep Furió Egea, ocupà la ponència per a tractar en profunditat i fer un extens anàlisi de la poesia religiosa d'Anfós.

...vullc destacar de sa poesia religiosa l'autenticitat.

Quan parle d'autenticitat, faç referència a dos aspectes ben significats: la fe autèntica que fa que la seua poesia no se puga qualificar simplement com a religiosa, sino com a cristiana. I l'atre aspecte és la sinceritat, és dir, lo que Anfós Ramon diu en les poesies no és un artifici, sino expressió de lo que du en l'ànima en el moment d'escriure.

I li parla:

*A Jesucrist:

*El teu Sant Càllic és el far que guia
la meua humana i pobra trayectòria
quan vol forjar en pau una victòria
que parle de germans i d'harmonia.*

[...]

*Allí estava la sanc del Fill de l'home.
La sanc de la més pura i dolça víctima
disposta a redimir-nos de les culpes
i que per nostre amor se sacrifica.*

*A la Mare de Deu. *La Dolorosa per ser patrona dels poetes:*

*Jesús ha mort. Ha mort, Mare de Deu.
ha mort en una creu; com un malvat;
entre dos lladres massa coneguts;
igual que un delinqüent habitual.*

*A Sant Vicent Ferrer:

*No sé, Pare Vicent, cóm dir les coses.
No sé si en veritat la nostra llengua
renaix al pas del poble sense llímit
o es pert en un bancal de terra seca.*

En estes chicotetes mostres podem notar el to dels diàlects a Jesús, a la Mare Dolorosa i a Sant Vicent.

Anfós Ramon en mig dels Jocs Florals

President d'honor de l'AELLVA, acadèmic numerari de la RACV i escriptor premiat, Vicent Ramon Calatayud se feu càrrec de la ponència que el situava *dins dels Jocs Florals*.

... l'Amor, fet paraula, vers i estrofa; sentit sonet d'alegria, que a Reina canta i sap de Flor; que la Pàtria crida, en dècima escollida i es fa resò de Fé redona i ben polida. ¿Qué més cal? Ell posa corage i disciplina l'intel·ligència, perquè a la musa li parla de tu, ya que cada dia la freqüenta ¡o la té lligada al seu banc, enclusa de versar i escrivania!

Flors naturals, violes i englantines que conseguí en els Jocs Florals, foren el vehícul per a que fora nomenat president d'estes justes poètiques. El càrrec “que mai tan brillantment ningú ha ocupat”, li exigia no presentar més treballs al certamen mentres l'ocupara i això els donà un respir als dignes competidors, que tenia “un pel frustrats”.

També s'ha de destacar el seu treball en la celebració del Centenari dels Jocs Florals de Lo Rat Penat en l'any 1983, a on escrigué:

Els Jocs Florals han sabut portar com una senyera al vent, l'autèntica flama de valenciana. [...] Lo Rat Penat i els Jocs Florals de la ciutat i Regne de València, recobrats i organitzats per la nostra entitat, formen part, a tot honor i vullguen o no vullguen, de l'història...

Acaba dient:

Gràcies Anfós i gràcies a la constància i fidelitat dels poetes, que han seguit el teu eixemple, perquè ya sabem que la llengua valenciana no morirà, mentres quede un poeta que la cante.

La Poesia Satírica

L'escriptor Josep Melià, autor de noveles i contes, d'obres dramàtiques i de comèdies, de poesia, fon el responsable de la ponència que analisa a “Anfós Ramon i García, satíric i molt més”.

Com hauran descobert vostés si l'afició a llegir llibrets els ve d'antic, els 'meus' cinc magnífics eren Pepe Bea –el pare, clar–, Milo, Ernest Peris Celda, Pere Delmonte i Anfós Ramon. Llegir els llibrets d'eixos 'monstres' de la sàtira, de la mètrica, de la rima, de la crítica, de la simpatia, de la gràcia, etcétera, me transportava al Parnaso eixe que diuen...

Solia acodir als sopars "dels llibrets" que els poetes celebren i menjant en ells comproví que eren unes persones sensacionals:

Quedí mocat quan vaig saber que u d'ells, [...] (era) l'extraordinari Anfós Ramon, escrivia cada any... no sé, ¡milanta llibrets!, aixina, com qui no vol la cosa, i que en cascú d'ells abocava el pot de la gràcia, la sàtira, l'humorisme i totes les atres virtuts lliteràries que Déu li donà i que, per sòrt per a les lletres valencianes, no se li acaba mai.

¿Pero cóm [...] podia fer tants llibrets com feya cada any, si a mi escriure'n u, i ramplonet del tot, me costava de quinze a vint dies? ¡Puix yo no m'anava a quedar en les ganes de saber el seu 'secret', de descobrir d'on li plovia la gràcia que derramava per totes bandes! I vaig conseguir saber d'a on li venia la gràcia, ya ho crec que ho vaig saber. [...] Aixina que un dia li fiu la pregunta que me cremava dins. ¿Quànt de temps li costava d'escriure un llibret? Anfós se 'pentinà' la maravella de bigot que lluïa en aquell gest característic seu, 'empinant-se' les puntes del mostacho en els dits índex d'una o atra mà i me respongué: 'Això depén'. [...] Depén de la categoria de la falla, de les escenes que tinga... Pero, vaja, generalment, el llibret d'una falla normaleta me costa d'escriure una vesprada.

La prosa

Llicenciat en Geografia i Història, professor de Llengua Valenciana per Lo Rat Penat, escritor i guanyador de diferents premis en els Jocs Florals –entre les seues moltes publicacions destaca *Geografia de València*– Juli Moreno i Moreno tractà en profunditat la ponència dedicada a la prosa en l'obra d'Anfós.

La seua produccio lliteraria, en este genero, es mes be escassa; la seua faceta com a prosiste prou desconeguda i diria que del tot

eclipsada per la seua vertent poètica, però estic segur que si anem fent memòria podrà canviar esta preconcepció.

...col·laborà en la redacció del diari *Al Dia* [...] ...recordarem a un Ausias Russafa, puntual cada setmana durant sis anys (1978-1993) en el *SOM*, setmanari del Grup d'Acció Valencianista. [...] I qui no recorda a l'orador en tants actes de Lo Rat Penat, o al prologuista d'emblemàtiques publicacions.

El Contrast (que el firmava Ausias Russafa) era com un sedaç a on es cernia l'activitat política i cultural setmanal i sobre tot es denunciaven els atacs i les intromissions en relació a la personalitat valenciana, en la cultura i en les manifestacions peculiars dels valencians.

... tres inspirats relats curts, de temàtiques pràcticament dispersos, són les mostres d'eixa incursió dins d'un gènere literari que serà per a ell secundari. Eixos relats són: *Estricti*, *Els Infants bigotuts* i *La darrera singlada*.

I com no, quan Anfós deixà de ser president dels Jocs Florals, novament podrà participar en el concurs i acaparar premis i també li arribarà l'hora d'ocupar el sitial de mantenedor. Mes prosa, l'oratoria, l'elaborada per al discurs, per a la transmissió oral [...] construirà i donarà forma al seu discurs de mantenedor en la CXII edició.

[...]

La targeta de presentació utilitzada pel mantenedor en paraules seues es: *Si yo haguera de presentar-vos la meua targeta de visita per a donar a conèixer els meus mèrits, voríeu que baix del nom figura el títol: valencià.*

I fins aquí una breu descripció de la seua obra, però no vull acabar sense fer menció al poeta de llibrets de falles.

En primer lloc destacar que en 1972 traspasa les fronteres de la nostra pàtria i se presenta al concurs en Xerés (Cadis) conseguint el premi "Vendimia de Xerés" en el poema *Cant al vi de Xerés*, lo curiós és que el feu en llengua valenciana.

Anfós i la poesia festiva

En 1903 Lo Rat Penat creà el primer concurs de llibrets de falla

Anfós, escriu el primer llibret de falla gran en 1956 i des d'eixe moment li plouen els premis i guardons.

En 1985, primer “Bernat i Baldoví”, el màxim guardó en el Cap i Casal fins aplegar a conseguir-ne un total de 17.

En 1993, Lo Rat considera que els llibrets dels pobles també tenen dret a optar a un premi de poesia i crea el “Premi Extraordinari del Regne” i en la primera edició el conseguix en el llibret de la Falla L'Albufera de Catarroja.

En 2003 Lo Rat Penat celebra el centenari del concurs de llibrets de falla i crea una medalla commemorativa, en l'anvers de la qual queden gravades per a l'història la cara de Bernat i Baldoví per ser l'autor del primer llibret de falla i la d'Anfós per ser el poeta més guardonat.

Anfós, en nom de totes les comissions falleres a les que nos has escrit la poesia: moltíssimes gràcies perquè la teua ploma nos donà un gran prestigi en el món faller.

Acabe recordant unes paraules que ell escrigué: *“No sé si quan yo tinga vint anys de sepultura vindrà un amic poeta a dir-vos que em recorda”*.

Puix be, Anfós, a dèu dies de celebrar el dècim aniversari de la teua partida, pots estar molt content, perquè no és un poeta amic, sino com pots vore som molta, moltíssima gent la que nos estem reunint en les distintes celebracions i nos congratulem de que est any 2024 s'haja declarat l'*Any del Centenari* del teu naiximent.

I pots estar molt orgullós perquè el teu nom, el nom d'Anfós Ramon i García quedarà per a sempre escrit en lletres d'or en la lliteratura valenciana.

Ampar Orellano i Alapont

Discurs pronunciat el dia 7 de juny de 2024 en motiu del sentit homenage que Lo Rat Penat i associacions valencianistes dedicaren a l'extraordinari poeta i compromés valencianiste Anfós Ramon i García, en motiu de celebrar-se el centenari del seu naiximent.

Instantànea del saló Constantí Llobart en el moment del discurs d'homenage el 7 de juny de 2025.